

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН ПОСЛАНИЕ КЪМ ЮДИН

Превод от руски: Стоян Бакърджиев, —

chitanka.info

ПОСЛАНИЕ КЪМ ЮДИН^[0]

*Ти би желал да разбереш
мечтите, вярата, целта ми
и проста свирка да те мами,
та ти с усмивка да поспреш.
Поетът, който се вълнува
от още младата мечта,
в картина жива, с лекота
дали за миг ще нарисува
това, което в младостта
фантазията му предлага?*

*Сега, съвсем успокоен,
в пустинен кът уединен,
във възел чувствата си стягам
и моят век е ясен ден,
и празна нега ме не плаши —
аз я не виждам в своя дом;
на всички бедни богаташи
аз се присмивам мълчешком
и радостна ми е душата,
без куп сребро живея сам,
ни „утре“, ни пък „вчера“ знам,
не се оплаквам от съдбата...
„Нима ще ме задоволят
брилянти, бисери, елмази,
порфирни, но излишни вази
и статуи по всеки кът?
Или сукна от Албион,*

или покривки от Лион
върху столове и кресла,
във спалнята, върху леглото?
Защо ми са огледала?
Не е ли по-добре селото
или пък някое градче
от столицата, суетата,
в кът мирен да те отвлече,
където без разкош душата
да си отдъхне в миг блажен?“
О, да се сбъднат някой ден
виденията на душата!
Нима утеха в самотата
не би могла да вкуси тя?
Присънва ми се в далнината
Захарово — и в паметта
с огради, с мост, с гора красива
в реката бистра и пенлива
то отразено заблестя.
Домът на хълм е — от балкона
пак ме градината зове
и в нея Флора и Помона
цветя ми дават с плодове,
а кленовете в оня кът
се вдигат чак до небосклона—
до тях тополите шумят.
И призори аз там отивам
с лопатата си във ръка,
все по пътеката извивам,
Лалета, рози там поливам —
щастлив съм с ранен труд така.
И там, под дъб един склонен,
с Хораций и със Лафонтен
потъвам в прелестни мечти;
наблизо ручей бръз извива,
край влажни брегове лети,
с досада светли струи скрива,

за да не може да блести.
Обяд е вече. В светла зала
смехът край масите кръжи —
бял хляб върху покривка бяла,
чорба и вино във бокала,
и щука печена лежи.
Покоя нарушили, шумно
тълпа съседни връхлетя
и седна — чашите не жалят,
и Бакхус, и Помона хвалят,
а с тях ведно — и пролетта!

Ей кабинет уединен —
там, от Москва преуморен,
без мамещата красота,
без грижите на младостта,
без чародейката лукава,
която цял света върти,
а пък тръбата ѝ кънти,
и, помните, зоват я слава —
живея в мъдра простота,
с философическа забава
и с музата на младостта...
Ето камината ми — вечер,
през бурите на есента,
край нея седнал, надалече
с мечти обичам да летя.
Волтер и Виланд да чета
и с вдъхновение в гърдите
едни станси да извъртя —
след туй да изгоря стансите.
Да, тук... но призраци прикрити
пак от вълшебния фенер
върху платното се явяват,
мечтите идват, отлетяват,
тъй както утрин облак чер.
След като в стая мълчалива

аз на мечтите се отдам,
с ръка безгрижна и ленива
разхвърлил рими тук и там,
дочувам тропот и пръхтене.
С чепрак извезан, пъстрошит,
в блестяща мантия край мене
хусар минава, горд на вид...
Къде сте, прелестни картини
на тази селска простота?
Сред войнстващите долини
лятя с крилатата мечта;
огньовете в стана догоряват,
загърнат в плащ сред тоя мрак,
лежа до мустакат казак;
там щиковете засияват,
жребци внезапно запръхтяват,
далечен гръм се чува пак
откъм полета незасети...
Гръдта ми бранно затуптя,
стоманата ми бранна свети,
очите блясват, аз летя
и сея смърт сред враговете.
А конят ми като орел
се носи със ездача смел —
и удари се сипят страшни.
О, вие, богове домашни,
спасете младия герой!
Върти той сабята зъбата,
трепери шапката с перата;
с черкезката си в тоя бой,
превит над къдравата грива,
лети из хлъзгавата нива
с цигара в зъбите си той...

Обкичен с лаври, поздравява
боецът с чаша на мира;
забравен и без бойна слава,

аз бързам да се прибера.
Аз само патерици, рани
открих в полето на честта,
зарязах сабята без свян и
пак виждам аз в далечността
леса, дома си като в спомен —
с врата, с градинка, с вир и път
и ето — философът скромн
пак идва в милия си кът.
Света забравил, сам забравен,
пак вкусвам аз от радостта...

Мечта ли, друже мил и славен
са дружбата и любовта?
С безгрижие и с буйност вечна
цъфтяха в рози моите дни
и яснотата ми сърдечна
любовна скръб не затъмни.
Отмина не една година.
Где мойто детство отлетя?
Най-прелестната възраст мина,
умряха първите цветя.
Сърцето радостно не бие,
щом пеперуда затрепти,
щом тя във въздуха се вие
с ветреца, който лек лети.
И в безпокойствие неясно
изгарям, мра, кръвта кипи,
и всичко чувствата ми властно
със думи за любов опи...
Другарко в дни невъзвратими,
другарко в детските ми дни,
лъч, който ме така плени,
Сушкова, ти ли си, кажи ми^[1]!
Все виждам твоя образ благ,
все твоя призрак мил е с мене:
и в нощите опечалени,

и щом зората блесне пак.
Ту вдън алеята неясна,
вечерна, тиха в тоя час,
сама, в замисленост прекрасна,
пред себе си те виждам аз
без шала, с плещи непокрити,
с очи, в земята плахо впити,
с горящи в нежен свян страни.
Вред тихо... Лунен здрач звъни.
Тополата се полюлява
и здрачът с тъмна пелена
над хълм далечен заръмява,
завеса горска притъмнява
над тихо спящата вълна
и под сребрилата луна.
В гората с мен си ти, склонила
върху бастуна лик красив,
ти под върбата си се скрила
и вятърът на здрача, жив,
с хлад над гърдите ти спокойни
и кърдите ти е повял,
рисува плах нозете стройни
през твоя нежнобял воал...
Или пък в полунощ дълбока
под спалнята ти тъй висока
понявга зиме, натъжен,
за теб, любима, аз будувам
с шейната — мракът е сгъстен;
спи всичко — само аз тъгувам
в бой между времето и мен...
В миг чувам тропот приглушен
и шепота на мойта мила.
Ето — през малката врата
тя се прокрадва, дъх стаила,
тъй нежно ме прегръща тя.
Конете мигом полетяха,
могъщи гриви се развяха,

*летим по пътя заснежен,
ти плахо се притискаш в мен,
стаила дъх. А с теб, примрели,
от обич бяхме онемели...
Но как! Мечтите са умрели.
Уви! Насън аз бях блажен...*

*И в тишината, вдъхновен,
със звуци леко зазвънели,
за теб, любима, с трепет плах
една мечта-съдба възнях.
Син на възторг и музи млади,
фантазията си следя,
откривам в своята гръд наслади
дори в минути на беда.
Дано мига на златна радост
не грабне Клофо в някой час —
в блена е всяка земна радост!
Съдба, над тебе имам власт!*

[0] Приживе на Пушкин не е печатано. П. М. Юдин (1798–1852) е лицейски другар на поета. В посланието Пушкин описва село Захарово, имението на своята баба, където прекарал летните месеци през годините 1806–1810. ↑

[1] „Сушкова, ти ли си, кажи ми“ — С. Н. Сушкова (1800–1848). С нея Пушкин се срещал на уроците по танци. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.